

Касандра Клеър

АДСКИ УСТРОЙСТВА

АНГЕЛ
С ЧАСОВНИКОВ МЕХАНИЗЪМ

Книга първа

Превод
АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

Издателство ИБИС
София

Пролог

*Солчица пада в реката, която се надига,
потъмнява до цвета на морето,
подува се, позеленява
Над бреговете ѝ въртят се зъбци, колелета
от чудовищни машини, които тракат и въртят се,
а скритият дух потъва надълбоко,
шепнейки за стари тайни.
Всеки зъбец има зъбки,
а всяко колело върти се, докле ръцете човешки
крадат водата от реката и правят я на пара
за да тръгне машината, движена от силата
на тази кражба.
Ала вълната бавно се надига,
механизмът разрушава, спиците ръждясва.
А долу по бреговете, железните коруби
потъват подир своите котви
със звън като камбана.
И остава само гладката
повърхност на водата.*

Елка Клоук, „Песен за река Темза“

Лондон. Април 1878 година.

Демонът избухна в кървав фонтан. Уилям Херондейл измъкна рязко кинжала, който все още държеше, ала твърде късно. Лепкавата киселинна кръв на демона започна да разяжда блестящото острие. Той изруга и хвърли оръжието настрана. То падна в една кална локва и се разложи в нея, сякаш бе разтворимо. Самият демон, разбира се, вече бе изчезнал – потънал обратно в адското измерение, от което бе изпъзлял, макар и не преди да успее да навреди.

– Джем! – извика Уил и се обърна – Къде си? Видя ли това? Видях му сметката с един удар. Не е зле, а?

Ала никой не отвърна на Уил. До преди миг спътникът му стоеше зад него в мъгливата, криволичеща уличка, пазейки гърба му, но сега бе сам сред сенките. Намръщи се. Бе му скучно да показва уменията си, ако Джем не бе наоколо да ги види. Погледна зад гърба си, към посоката, в която улицата се стесняваше в проход и достигаше мрачните води на Темза в далечината. През пролуката Уил можеше да види тъмните силуети на хвърлилите котва в пристанището кораби, издигащи безлистна гора от мачти. Джем не бе там, може би се бе

върнал обратно по улица „Нароу“. Уил сви рамене и се върна по пътя, от който бе дошъл.

Улица „Нароу“ пресичаше Лаймхаус* между доковете и претърпаните бедняшки квартали, простиращи се на запад от Уайтчапъл**.

Улицата бе тясна, както предполагаше името й***, обкръжена от складове и наклонени дървени сгради. В момента бе пуста, като дори пияниците, които се клатушкаха по пътя към домовете си, слизайки надолу от Грейпс, си бяха намерили друго място, където да се търкулнат за през нощта. Уил харесваше Лаймхаус, допадаше му усещането да е на края на света, там, където корабите всеки ден тръгват по пътя си към невъобразимо далечни пристанища. Това бе и любимото място на моряците, пълно с бордеи и кръчми, в които можеше да поиграеш хазарт или да си намериш опиум. Бе лесно да се потопиш в такова място. Той дори харесваше миризмата му, на пушек, на такелажи и смола, на екзотични подправки, примесени с речния дъх на Темза.

Той погледна нагоре и надолу по празната улица, след това потърка лице с ръкава си в опит да премахне кръвта, която щипеше и изгаряше кожата му. Платът позеленя и потъмня. Бе получил и лоша драскотина на ръката си. Целебна руна не би му навредила. Най-добре – направена от Шарлот. Тя бе много добра в рисуването на *иратце*.

Една фигура се отдели от сенките и тръгна към Уил. Той понечи да я приближи, но след това спря. Това не бе Джем, а обикновен полицаи мундан, с каскет като камбана, тежко палто и объркано изражение. Гледаше към Уил или по-скоро през Уил. Колкото и да бе свикнал с илюзиите, за Уил винаги бе странно да го гледат все едно го няма. Едва се съдържа да не открадне палката на полицаия, докато наблюдаваше как онзи снове насам-натам, чудейки се къде е изчезнал. Във всички предишни случаи, когато бе правил това, Джем вся-

кога го бе смъррял, и макар Уил да не разбираше причините за възраженията му, не желаше да го ядосва.

Полицаят сви рамене, премигна и мина покрай Уил, докато клатеше глава и си мърмореше нещо под носа за това, как трябва да спре алкохола, преди наистина да започне да вижда разни неща. Уил го остави да се отдалечи, след което извика:

– Джеймс Карстерс? Джем? Къде си, предателско копеле такова?

Този път един далечен глас му отвърна.

– Тук съм. Последвай магическата светлина.

Уил тръгна в посоката, от която бе долетял гласът на Джем. Той сякаш идваше от тъмнината между два склада, където проблясваше слабо сияние, подобно на премигващите светлилки, греещи над мочурищата.

– Чу ли какво ти казах преди малко? Демонът шакс си въобразяваше, че може да ме докопа с противните си, огромни щипци, но аз го притиснах в един ъгъл...

– Да, чух те.

Младежът, който се появи в края на уличката, изглеждаше блед на светлината, мъждукаща от уличната лампа – дори по-блед от обикновено, което си бе постижение. Бе гологлав, а това от своя страна веднага привличаше вниманието към косата му, която имаше странен сребрист цвят, като на току-що излят шилинг. Очите му бяха със същия цвят, а леко косото им разположение върху деликатното му, ъгловато лице, бе единственото, издаващо произхода му.

По бялата му риза имаше тъмни петна, а ръцете му бяха лепкави от кръв.

Уил се напрегна.

– Кървиш. Какво се случи?

Джем махна с ръка.

– Кръвта не е моя – отвърна той и обърна глава към алеята зад гърба си, – а нейна.

Уил погледна зад приятеля си, към по-гъстите сенки на улицата. В далечният ъгъл лежеше сгърчена фигура, сянка в мрака, но когато Уил се взря по-внимателно, различи очертанията на бледа ръка и кичур руса коса.

* Част от Лондон. – Бел. прев.

** Квартал в Лондон, арена на действието в истории за Джак Изкормвача и Шерлок Холмс. – Бел. прев.

*** Narrow (англ.) – тесен. – Бел. прев.

– Мъртва жена? – попита Уил. – Мунданка?

– Всъщност момиче. На не повече от четиринайсет.

Като чу това, Уил започна да ругае с неподозирана вещина. Джем търпеливо го изчака да свърши.

– Трябва да е станало преди малко – каза накрая Уил. – Този отвратителен демон...

– Точно това е странното. Не мисля, че е дело на демона – намръщи се Джем, – шакс са паразити. Демонът щеше да иска да завлече жертвата до леговището си, за да снесе яйцата си в плътта ѝ, докато е още жива. Ала това момиче е било намущкано няколко пъти. И не мисля, че е станало тук. Просто няма достатъчно кръв на улицата. Била е нападната другаде и е успяла да се довлече дотук, след което е умряла от раните си.

Уил сви устни.

– Но демонът...

– Казвам ти, не е бил демонът. Мисля, че шакс я е преследвал, но заради нещо друго. Или някой друг.

– Шакс имат силно обоняние – рече Уил. – Чувал съм за магьосници, които ги използват, за да надушват жертвите им. А и това същество сякаш се движеше с някаква цел.

Той погледна отвъд Джем, към нещастната малка фигурка, сгърчена в края на улицата.

– Не си открил оръжието, или...

– Ето го – извади Джем от якето си нож, завит в бял плат.

– Трябва да е мизерикорд* или ловен кинжал. Забележи колко е тънко острието.

Уил взе ножа. Острието наистина бе тънко, а дръжката му бе направена от полирана кост. И тя, и острието, бяха изцапани със засъхнала кръв. Той се намръщи и започна да чисти ножа с грубия плат на ръкава си, докато символът, издълбан в дръжката, не стана видим – две змии, всяка от които бе захапала опашката на другата, оформяйки свършен кръг.

* Мизерикорд – кинжал, използван в средните векове. Наричан „кинжал на милостта“ заради предназначението си, а именно убиването на смъртноранени рицари, които не могат да бъдат спасени. Известен с изключително тънкото си острие, което прониква през всякакви доспехи. – Бел. прев.

– *Уроборос** – рече Джем и се наведе така, че да вижда ножа – при това двоен. Какво мислиш, че означава това?

– Краят на света – отвърна Уил, все още взираш се в кинжала, докато устата му се разтегли в слаба усмивка – и началото.

Джем се намръщи.

– Разбирам символиката, Уилям. Имам предвид какво според теб означава присъствието му?

Вятърът от реката разроши косата на Уил. Той отметна няколко немирни кичура от очите си с нетърпелив жест и отново се зае да изучава ножа.

– Това е символ на алхимиците, а не на долноземците и магьосниците. Обикновено означава, че някой много глупав мундан смята, че магията е неговият еднопосочен билет по пътя към славата и богатството.

– От типа, който приключва жизнения си път като кървава пихтия във вътрешността на някой пентаграм – мрачно добави Джем.

– От типа, който обожава да се вре в долноземската част на града.

След като внимателно уви носната си кърпа около острието, Уил пъкна ножа в джоба на якето си.

– Смяташ ли, че Шарлот ще ме остави да проведа разследването?

– Мислиш, че можем да те оставим с долноземците? В техните леговища, пълни с хазарт, магически пороци и свободомислещи девойки?

Уил се усмихна така, както вероятно се бе усмихнал Луцифер малко преди да бъде прогонен от Рая.

– Дали утре ще е твърде рано да започнем да търсим, как мислиш?

Джем въздъхна.

– Прави каквото искаш, Уилям. Както, между впрочем, правиш винаги.

* Древен символ, представляващ змия, захапала опашката си. Символизира вечният кръговрат и значението му е сходно с това на птицата феникс. – Бел. прев.

Саутхямптън. Месец май.

Теса не помнеше момент, в който да не е обичала ангела с часовников механизъм. Някога той бе собственост на майка ѝ, която го носеше до смъртта си. След това бе останал в майчината ѝ кутия с бижута, докато един ден брат ѝ Натанъл не бе проверил дали още работи.

Ангелът не бе по-голям от кутрето на Теса, миниатюрна статуетка, изваяна от месинг, със сгънати бронзови криле, не по-големи от тези на щурец. Имаше деликатно метално лице със затворени клепачи и ръце, които държаха меч. Тънка верижка, която излизаше измежду крилето му, позволяваше ангелът да бъде носен около врата, като висулка.

Теса знаеше, че ангелът е с часовников механизъм, понеже чуваше неговото тиктакане, досущ като това на часовник, всеки път, когато го доближеше до ухото си. Нат бе изненадан от това, че той работи след толкова много години, и напразно бе търсил копче, винт или нещо друго, с което да го разглоби, но не бе успял да намери нищо. Затова, със свиване на рамене, го бе дал на Теса. От този миг нататък, дори нощем, ангелът лежеше на гърдите ѝ, а равномерното му тиктакане биеше като второ сърце.

Сега тя го държеше в ръце, докато „Мейн“ се промъкваше между другите огромни параходи, за да си намери място на пристанището в Саутхямптън. Нат бе настоял тя да пристигне в този град, а не в Ливърпул, където повечето трансатлантически параходи пускаха котва. Според него Саутхямптън бе много по-гостоприемно място и именно заради това Теса бе малко разочарована от първия си контакт с Англия. Всичко бе ужасно сиво, а дъждът барабанеше по купола на далечна църква, докато комините на корабите бълваха черен пушек, от който и без това мрачното небе ставаше още по-тъмно.

На пристанището имаше тълпа от хора в тъмни дрехи, разтворили чадъри над главите си. Теса се опита да види дали брат ѝ е между тях, но мъглата и пушекът от кораба правеха невъзможно различаването на отделните хора.

Теса потръпна. Вятърът, духащ от морето, бе леден. Във всичките си писма Нат ѝ бе писал, че Лондон е красив, че слънцето грее всеки ден. Теса се надяваше, че времето там наистина е по-добро от това тук, понеже не носеше топли дрехи, освен един вълнен шал, който някога бе принадлежал на леля ѝ Хариет, и чифт тънки ръкавици. Тя бе продала повечето от дрехите си, за да плати погребението на леля си, сигурна, че брат ѝ ще ѝ купи нови веднага след като пристигнеше в Лондон.

Корабът изсвири пронизително. Блестящият, мокър от дъжда „Мейн“ бе пуснал котва и буксирите пореха вълните на мъглата, сива вода, готови да поемат товари и пътници, които да превозят до брега. Самите пътници бързо напуснаха кораба, нетърпеливи да усетят твърда земя под краката си. *Толкова е различно в сравнение със заминаването от Ню Йорк*, помисли си Теса. Небето тогава бе яркосиньо, а свирнята на музиканти съпътстваше отпътуването. Макар че и тогава, без някой, с който да се сбогува, Теса не се бе чувствала щастлива.

Тя се сви и се присъедини към тълпата слизащи. Капките дъжд, подобно на ледени иглички, жулеха незащитените ѝ врат и глава, а ръцете ѝ, въпреки ръкавиците, бързо подгизнаха. След като стигна кея, тя се огледа нетърпеливо, като търсеше с поглед Нат. Почти две седмици не бе продумвала и дума, тъй като не бе успяла да се сприятели с никого на борда на „Мейн“. Щеше да е чудесно да поговори с брат си.

Ала него го нямаше. Кеят бе отрупан с чували багаж и всякакви товари, включително купчини плодове и зеленчуци, които се спаружваха под дъжда. Наблизо един параход заминаваше за Льо Авър и група моряци, говорещи шумно на френски, минаха покрай Теса. Тя опита да се отдръпне, само за да попадне на пътя на тумба пътници, които тичаха към подслона на близката железопътна гара.

А Нат го нямаше никакъв.

– Вие ли сте госпожица Грей? – попита гърлен глас със силен акцент. Към Теса се бе приближил мъж. Той бе едър и облечен с дълго черно палто и висока шапка, която поемаше дъждовната вода като леген. Очите му бяха странно

изпъкнали, като на жабок, а кожата му изглеждаше грапава, като груб плат. Теса едва се сдържа да не побегне от него. Ала той знаеше името ѝ. Как би могъл да знае името ѝ, ако не познава Нат?

Затова тя кимна:

– Да?

– Вашият брат ме изпрати. Елате с мен.

– Къде е Нат? – попита Теса, но мъжът вече бе тръгнал.

Походката му бе странна, като да е окуцял от някаква стара рана. След миг на размисъл, Теса събра полите си и тръгна подире му.

Той целеустремено си проправяше път през тълпата. Хората се отдръпваха и мърмореха за грубите му маниери, докато той минаваше покрай тях, следван от Теса, която трябваше да подтичва, за да не изостане. Мъжът зави рязко покрай купчина кутии и се спря пред огромна, черна карета. Отстрани върху нея бяха изписани златни букви, ала дъждът и мъглата правеха разчитането им невъзможно.

Вратата на каретата се отвори и от нея се подаде жена, която носеше огромна шапка с пера, прихлупена над главата ѝ така, че да скрива лицето.

– Госпожица Тереза Грей?

Теса кимна. Мъжът с изпъкналите очи бързо помогна на жената да излезе от каретата, след което стори същото за още една жена, която последва първата. И двете незабавно извадиха чадъри, с които да се предпазят от дъжда, а след това заразглеждаха Теса.

Бяха много странни жени. Едната много висока и слаба, с костеливо, изпито лице и безцветна коса, стегната на кок. Облечена бе с рокля от ярка виолетова коприна, тук-там намокрена от дъжда, и носеше ръкавици в същия цвят. Другата жена беше ниска и дебела, с малки хлътнали очички и яркорозови ръкавички, които бяха опънати по такъв начин върху месестите ѝ ръце, че им придаваха вид на оцветени лапи.

– Тереза Грей – каза ниската – толкова се радвам, че най-после имаме възможност да се запознаем. Аз съм госпожа Блек, а това е моята сестра, госпожа Дарк. Вашият брат ни изпрати да ви придружим до Лондон.

Теса, която бе мокра и трепереше от студ, се уви с влажния си шал, объркана.

– Не разбирам. Къде е Нат? Защо не дойде лично?

– О, работата в Лондон не му позволява. Ала той ти изпрати писмо, мила – и госпожа Блек ѝ подаде навит лист хартия, вече мокър от дъжда.

Теса го взе и се обърна да го прочете. Бе кратка бележка, в която брат ѝ се извиняваше, че не може да я посрещне лично и я уверяваше, че може да се довери на госпожите Блек и Дарк*. „По разбираеми причини ги наричам Сестрите на мрака, Теси, и те си харесват прякора!“ Според писмото те бяха заможни дами и добри приятелки, и заслужаваха пълно доверие.

Това я убеди. Писмото със сигурност бе от Нат. Почеркът бе негов, а и никой друг не я наричаше „Теси“. Тя преглътна и пхна писмото в ръкава си, след което отново се обърна към сестрите.

– Много добре – каза тя, борейки се с чувството на разочарование, тъй като копнееше да види брат си.

– Да извикам ли носача да донесе багажа ми?

– О, не, няма нужда – каза госпожа Дарк с жизнерадостен тон, който никак не се връзваше със злокобните ѝ черти – Вече уредихме да го изпратят до дома ни отделно. Няма как да се побере в каретата.

Тя щракна с пръсти към мъжа с изпъкналите очи и той скочи на мястото на кочияша. След това постави ръка върху рамото на Теса.

– Ела, дете, да те скрием от дъжда!

Докато Теса влизаше в каретата, побутвана от костеливата ръка на госпожа Дарк, мъглата се разсея и разкри яркия златен надпис, изписан на вратата: „Клуб Пандемониум**“. Странен символ ограждаше буквите – две змии, захапали опашките си и оформящи кръг.

Теса се намръщи.

– Какво означава това?

– О, не се безпокой – рече госпожа Блек, която вече бе

* Black – черен, Dark – тъмен. – Бел. прев.

** Пандемониум – свърталище на демони, пъкъл. – Бел. прев.

влязла и бе седнала на едно от по-удобните места. Вътре каретата бе богато украсена, със седалки, покрити с червено кадифе и златни завеси, закриващи прозорците.

Госпожа Дарк помогна на Теса да се настани, след което се качи след нея. Докато Теса сядаше на едно от местата, госпожа Блек затвори вратата зад сестра си, и така скри сивото небе. Когато се усмихна, зъбите ѝ блеснаха, сякаш бяха от метал.

– Настани се удобно, Тереза. Пътят е дълъг.

Теса постави ръка върху механичния ангел, успокоявайки се от равномерното му тиктакане.

Каретата потегли в дъжда.

ШЕСТ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

1

КЪЩАТА НА МРАКА

*Оттатък този свят на гняв и скръб
надвисва Ужас, изтъкан от мрак.*

Уилям Ърнест Хенли, „Invictus“*

Сестрите биха искали да ви приемат в покоите си, госпожице Грей. Теса остави книгата, която четеше, на нощната си масичка и се обърна към Миранда, която стоеше на вратата на малката ѝ стая, точно както правеше всеки ден по това време, носейки едно и също съобщение. Теса ѝ отговаряше да я изчака в коридора и Миранда излизаше от стаята, за да се върне със същите думи десет минути по-късно. Ако след няколко опита Теса не дойдеше доброволно, Миранда я сграбчваше и завличаше насила надолу по стълбите към горещата, смрадлива стая, в която я чакаха Сестрите на мрака.

Това се случваше всеки ден през първата седмица от престоя на Теса в имението, което наричаше Къщата на мрака, докато един ден тя не разбра, че няма смисъл да се противи и да хаби сили. Сили, които бе по-добре да бъдат съхранени за по-подходящ момент.

* Превод Ивайло Динков.

– Един момент, Миранда – каза Теса. Слугинята направи непохватен реверанс и излезе от стаята, като затвори вратата зад гърба си.

Теса се изправи и огледа малката стаичка, станала неин затвор през последните шест седмици. Тя бе тясна, с тапети, изрисувани с цветя и почти никаква мебелировка. Имаше само една обикновена чамова маса с бяла покривка, на която се хранеше, тясно месингово легло, на което спеше, напухан умивалник и порцеланово гърне за ежедневната хигиена, рафт на прозореца, върху който да поставя книгите си и на който всяка сутрин издраскваше резка, за да отброява отминаващите дни.

Тя прекоси стаята, за да отиде до огледалото и пригладди косите си. Сестрите на мрака, както всъщност те самите предпочитаха да се наричат, искаха тя да е спретната, макар друго във външният ѝ вид да не ги интересуваше. Това не бе толкова лошо, тъй като отражението, което видя, когато се погледна в огледалото, я накара да потръпне. Овално, бледо лице, с дълбоки сиви очи, измъчено и без надежда в изражението. Носеше грозна, черна старомодна дреха, която Сестрите ѝ бяха дали веднага след като бяха пристигнали. Въпреки обещанията им, куфарът с багажа ѝ така и не се появи повече. Сега тази дреха бе единствената, която имаше.

Теса бързо отвърна поглед от огледалото.

Никога досега не ѝ се беше налагало да се извързва от огледало. Макар според всички Нат да бе наследил прословутата красота на майка им, Теса бе съвсем доволна от външния си вид: кафява коса и спокойни, сиви очи. Джейн Еър бе имала кафява коса, както и много други известни героини. Освен това не бе толкова лошо, че е висока. Наистина бе по-висока от повечето момчета на нейната възраст, но леля ѝ Хариет винаги казваше, че елегантната висока жена изглежда царствено.

Сега обаче в нея нямаше нищо царствено. Изглеждаше изпита и опърпана като плашило. Зачуди се дали Нат би я познал, ако я види такава.

Сърцето я заболя, като се сети за него. *Нат*. Той бе човекът, заради когото правеше всичко това. Понякога ѝ бе тол-

кова мъчно за него, че се чувстваше сякаш е глътнала натрошени стъкла. Без него бе съвсем самичка на този свят. Нямаше си никой друг. Никой, който да го е грижа дали е жива или мъртва. Понякога ужасът на тази мисъл заплашваше да я завладее напълно, да я захвърли в бездънна яма на черен мрак, от който няма измъкване.

Ако никой в света не го е грижа за теб, съществуваш ли наистина?

Ключалката изщрака и прекъсна мислите ѝ. Вратата се отвори и на прага се появи Миранда.

– Време е да дойдете с мен – каза тя – госпожите Блек и Дарк чакат.

Теса я погледна с неприязън. Не можеше да прецени на колко години е Миранда. На деветнайсет? На двайсет и пет? Гладкото ѝ, кръгло лице сякаш нямаше възраст. Косата ѝ, силно опъната назад, имаше цвета на кална вода. Очите ѝ бяха изпъкнали като на жабок и ѝ придаваха изражение, сякаш е постоянно изненадана. Теса реши, че трябва да е роднина с кочияша на Сестрите, който имаше същият неестествен поглед.

Слязоха по стълбите заедно, като Миранда се тътреше с грубата си и недодялана походка. Теса докосна с ръка верижката около врата си, от която висеше механичният ангел. Направи го по навик, както правеше всеки път, преди да види Сестрите на мрака. Някак се успокояваше от чувството, което ѝ носеше украсението, висящо на врата ѝ, затова го държа докато слизаха все по-надолу по етажите. Къщата на мрака беше на няколко етажа, макар че Теса не бе видяла нищо от мрачното имение, освен покоите на Сестрите на мрака, стълбите, и коридорите, по които преминаваше към собствената си стая.

Най-сетне слязоха в мазето. То бе усойно и стените лепнеха от неприятна влага, която очевидно не пречеше на Сестрите. Техният кабинет бе право напред, след голяма двойна врата. В другата посока тесен коридор чезнеше в мрака. Теса не знаеше накъде води, но нещо в гъстите сенки я караше да се надява никога да не разбере.

Вратите към кабинета на Сестрите бяха отворени. Ми-

ранда не се поколеба, а направо влезе. Теса я последва с огромно нежелание. Мразеше тази стая повече от всяко друго място на света.

Вътре винаги бе горещо и влажно, като в блато, дори навън да бе студено и да валеше. Стените сякаш изпускаха влага и върху тапицерията на столовете бе избуяла плесен. В стаята се долавяше и странна миризма, като от крайбрежията на река Хъдсън в горещ летен ден, смрад на мръсна вода, боклуци и тиня.

Както винаги, Сестрите вече я чакаха, седнали зад огромното си бюро. Бяха облечени както обикновено, госпожа Блек в яркорозово, а госпожа Дарк – в отровна синьо. Над пъстрите дрехи лицата им приличаха на сиви балони с изпуснат въздух. И двете носеха ръкавици, както винаги, независимо от горещината в стаята.

– Напусни, Миранда – нареди госпожа Блек, която въртеше тежкият месингов глобус на бюрото с месест, покрит от бялата ръкавица пръст. Теса много пъти се бе опитвала да разгледа глобуса – нещо в начина, по който бяха подредени континентите изглеждаше нередно, особено празното пространство в центъра на Европа, ала сестрите винаги я държача настрана от него. – И затвори вратата след себе си.

Миранда изпълни заповедта с безизразно изражение. Теса се опита да не потръпне, когато вратата се затвори зад гърба ѝ, прекъсвайки всеки полъх на въздуха в това душно място.

Госпожа Дарк наклони главата си на една страна.

– Ела тук, Тереза. – Тя винаги бе по-учтивата от двете жени, тази, която бе по-склонна да придумва с ласкателства, а не да съска заплахи и да удря шамари. Както правеше сестра ѝ. – И вземи това.

Подаде ѝ нещо. Теса видя, че е панделка, като тези, които момичетата слагаха на косите си, ала розовият плат бе овехтял.

Вече бе свикнала с различните предмети, които Сестрите на мрака ѝ даваха. Предмети, някога принадлежали на други хора – игли за вратовръзки и часовници, скъпоценности, детски играчки. Веднъж ѝ бяха дали връзки на обувка, друг път една-единствена обещана, изцапана с кръв.

– Вземи това – повтори леко нетърпеливо госпожа Дарк – и се превъплъти.

Теса взе панделката. Тя бе лека като крило на пеперуда. Сестрите на мрака се втренчиха в нея безстрастно. Теса си спомни книги, които бе чела, романи, в които герои отиваха на съд и се молеха за милост от подсъдимата скамейка на Олд Бейли*. Тя често се чувстваше сякаш е на въпросната скамейка, макар да не знаеше в какво престъпление я обвиняват.

Теса завъртя панделката в ръка и си спомни първия път, в който Сестрите на мрака ѝ бяха дали предмет – една женска ръкавица с перлени копчета на китката. Крещяха ѝ да се превъплъти, удряха я, разтърсваха я, а тя им повтаряше отново и отново с нарастваща паника, че няма идея за какво говорят, още по-малко какво искат от нея.

Не бе плакала, макар да ѝ се искаше. Теса мразеше да плаче, особено пред хора, на които няма доверие. А от всички хора на света, тя имаше доверие само на двама, единият от които бе мъртъв, а другият в плен. Сестрите на мрака ѝ разкриха това, казаха ѝ, че Нат е в ръцете им, че ако не прави, каквото ѝ кажат, ще го убият. Показаха ѝ пръстена му, пръстен, който някога бе принадлежал на баща им. Пръстен, изцапан с кръв. Не ѝ разрешиха да го докосне и го скриха отново, докато тя протягаше ръка към него, макар вече да го бе познала.

Пръстенът на Нат.

След това направи всичко, което се искаше от нея. Изпи отварите, които ѝ даваха, упражняваше се часове наред, опитваше се да мисли по начина, по който те желаеха. Казваха ѝ да вижда себе си като глина, оформяна от колелото на грънчар, с аморфна и променлива форма. Казваха ѝ да потъва в предметите, които ѝ дават, да си ги представя като живи същества, да извлича духа от тях.

Бяха минали седмици, преди да успее да се превъплъти. Усещането бе толкова болезнено, че тя бе повърнала, а след това и припаднала. Когато най-после бе отворила очи, проснатата върху един от плесенясалите столове в покоите на Сес-

* Централният криминален съд на Англия. – Бел. прев.

трите, с влажна кърпа, поставена на лицето, видя госпожа Блек наведена над нея със светнали очи. Теса бе усетила киселият ѝ като оцет дъх.

– Добре се справи днес, Тереза – бе рекла тя, – много добре.

Онази вечер, когато Теса се бе прибрала в стаята си, вътре я чакаха подаръци, две нови книги на нощната ѝ масичка. По някакъв начин Сестрите на мрака бяха отгатнали, че четенето е голямата страст на Теса. Затова ѝ бяха дали „Големите надежди“*, а също и – да не повярва човек – „Малки жени“**. Теса бе прегърнала книгите и, самичка и невидяна от никого, си бе поплакала.

След първото превъплъщение всичко стана по-лесно. Теса все още не разбираше какво точно се случва с нея, за да може да го прави, но бе запаметила стъпките, на които Сестрите я бяха научили така, както слепецът запомня пътя от леглото до вратата на стаята си. Тя не знаеше нищо за черното, странно измерение, през което я караха да пътува, но знаеше пътя, по който да мине.

Тя се освободи от тези спомени и стисна парцаливия розов плат по-силно. Отвори ума си и допусна тъмнината в него, като укрепил връзката между себе си и духа от панделката, който я преведе през сенките. Стаята, в която се намираще, хриптенето на Сестрите на мрака, всичко това изчезна, докато тя следваше духа, а светлината около нея ставаше все по-ярка и се уви около нея като завивка.

Плътта ѝ започна да щипе като от хиляди убождания. Преди това ѝ се бе струвало най-трудната част, в която мислеше, че умира. Сега вече бе свикнала и я изтърпя стоически, макар да трепереше цялата, от главата до петите. Механичният ангел около врата ѝ сякаш започна да тиктака по-бързо и по-бързо, сякаш следваше ритъма на сърцето ѝ. Натискът под кожата ѝ се увеличи. Теса ахна и рязко отвори очи, които преди малко бе затворила, когато усещането достигна своя връх, а след това изчезна.

Бе свършило.

Теса премигна, замаяна. Първият миг след превъплъще-

нието винаги бе като да избършеш очите си от водата след гмуркане. Погледна надолу, за да види как изглежда. Новото ѝ тяло бе слабо, почти крехко, а роклята ѝ висеше свободно, направо метеше пода с краищата ѝ. Ръцете, които стискаше пред себе си, бяха мършави и бледи, с напукани пръсти и изгризани нокти.

Непознати, чужди ръце.

– Как се казваш? – попита госпожа Блек. Тя бе станала на крака и гледаше към Теса с горящите си очи.

Сякаш бе гладна.

Не се наложи Теса да отговори. Момичето, чието тяло носеше, го направи само, като говореше чрез нея досущ като духовете, които според легендите приказваха чрез медиуми. Но Теса не се смяташе за медиум. Превъплъщението бе нещо много повече от това. По-интимно. По-страшно.

– Ема – отговори тялото, обитавано от Теса. – Госпожица Ема Бейлис, мадам.

– И коя си ти, Ема Бейлис?

Гласът отговори през устата на Теса, а с него дойдоха и виденията. Ема бе родена на „Чийпсайд“*, в семейство с шест деца. Баща ѝ бе починал, а майка ѝ продаваше мента от една каруца в Ийст Енд**. Ема шиеше за пари от малка. Нощем сядаше в малката кухня и шиеше на светлината на лоена свещ. Понякога, когато свещта изгореше и нямаше пари за друга, тя излизаше навън, на улицата, и сядаше под някоя градска газова лампа, за да шиеш на мъждукащата ѝ светлина...

– Това ли правеше в нощта, когато умря, Ема Бейлис? – попита госпожа Дарк. Сега тя се усмихваше леко и непрестанно облизваше долната си устна, сякаш предчувстваше какъв ще е отговорът.

Теса видя тесни, осеяни със сенки улици, обвити в гъста мъгла. На слабата, жълтеникава светлина ръцете на Ема работеха, малката сребърна игла влизаше отново и отново в плата. Дочу приглушени стъпки в мъглата, усети ръце, които се появиха от сенките и я стиснаха за раменете, за

* Улица в Лондон. – Бел. прев.

** Район в Лондон, през XIX в. обитаван основно от бедняци. – Бел. прев.

да я повлекат, пищяща от ужас, в мрака. Иглата и платът се изплъзнаха от ръцете ѝ, а панделката бе изтръгната от косите ѝ, докато тя се съпротивляваше. Дочу груб глас в тъмнината...

И тогава в мрака блесна сребърното острие на нож. То прониза плътта ѝ, проля кръвта ѝ. Усети болка като от изгорено и ужас, какъвто не бе изпитвала досега.

Тя изрита мъжа, който я държеше и успя да избие кинжала от ръката му. Взе острието и побягна, препъвайки се, но силите я напускаха, а кръвта изтичаше от раната ѝ толкова бързо...

Тя рухна в една алея и чу съскането на *нещо*, което я преследваше. Разбра, че то идва за нея.

Помоли се да умре, преди то да я достигне.

Превъплъщението се разпадна като строшено огледало. Теса извика и падна на колене, а овехтялата малка панделка се изплъзна от пръстите ѝ. Ръката ѝ отново бе нейната – тази на Ема бе изчезнала, като захвърлена дреха. Теса отново бе сама в главата си.

Гласът на госпожа Блек долетя сякаш от много далеч.

– Тереза? Къде е Ема?

– Мъртва е – прошепна Теса, – умря в една уличка. Кръвта ѝ изтече.

– Браво – въздъхна доволно госпожа Дарк – много добре, Тереза. Това бе много добро изпълнение.

Теса не отговори. Дрехата ѝ бе подгизнала от кръв, ала не изпитваше болка. Кръвта не бе нейна и такова нещо не ѝ се случваше за първи път. Затвори очи и усети как ѝ се завива свят. Надяваше се да не припадне.

– Трябваше по-рано да свършим това – каза госпожа Блек. – Отдавна се мъчех да разреша проблема с момичето на Бейлис.

Ала госпожа Дарк я прекъсна.

– Не бях убедена, че тя ще може да се справи с това. Помниш какво стана с онази жена, Адамс.

Теса веднага разбра за какво говореха. Преди няколко седмици се бе превъплътила в жена, застреляна в сърцето. Кръвта бе напоила дрехите ѝ, а тя веднага бе излязла от пре-

въплъщението с писъци на ужас, докато Сестрите не ѝ бяха показали, че самата тя е невредима.

– Ах, колко напредна малката оттогава, не мислиш ли, сестрице? – попита госпожа Блек. – Като се има предвид колко недодялана бе в началото. Дори не знаеше какво е.

– Определено бе съвсем неоформена *глина* – съгласи се госпожа Дарк. – Направихме цяло чудо. Сигурна съм, че Магистърът ще е доволен.

Госпожа Блек ахна.

– Нима мислиш, че е време?

– О, да, мила ми сестрице. По-готова от това не може да бъде. Време е Тереза да срещне своя господар.

Госпожа Дарк каза това с такова злорадство, че Теса се сепна. За какво говореха? Кой беше Магистърът? През полузатворените си клепачи видя как госпожа Дарк дръпва коприненото въженце, което удряше камбаната, викаща Миранда да дойде и да отведе Теса обратно до стаята ѝ. Явно урокът за деня бе свършил.

– Значи остава за утре – каза госпожа Блек, – или може би дори за довечера. Ако кажем на Магистъра, че е готова, съм сигурна, че ще дойде незабавно.

Госпожа Дарк стана иззад бюрото и се изкикоти.

– Разбирам, че си нетърпелива да видиш труда си запластен, Амелия. Ала Тереза не може да е просто *готова*. Тя трябва да е... представителна, не си ли съгласна?

Госпожа Блек също стана и измърмори нещо в отговор, което бе заглушено от отворилата се врата. Миранда влезе в стаята. Гледаше също тъй безизразно, както винаги. Гледката на окървавената и превита на пода Теса не я трогна. Но пък, помисли си Теса, вероятно бе виждала далеч по-лоши неща в тази стая.

– Отведи момичето до стаята ѝ, Миранда – гласът на госпожа Блек вече звучеше спокойно и делово, – и вземи нещата, които ти показахме. Искаме да я преоблечеш и приготвиш.

– Нещата... които сте ми показали? – тъпо повтори Миранда.

Госпожите Дарк и Блек си размениха отвратени погледи и приближиха Миранда, скривайки я от погледа на Теса. Теса

чу как ѝ шепнат нещо на ухото и дори различи някои думи – „рокли“, „гардероб“, „направи я хубава“ и накрая доста жестокото „не съм убедена, че Миранда е достатъчно интелигентна, за да изпълни толкова сложни заповеди, сестрице“.

Направи я хубава. Какво ги интересуваше тях дали тя е хубава или не, след като можеха да я накарат да приеме какъвто вид те искат? Какво значение имаше истинският ѝ лик? И защо това би интересувало Магистъра? Макар, че от поведението на Сестрите си личеше, че той определено се интересува.

Госпожа Блек излезе от стаята, следвана както винаги от сестра си. На вратата госпожа Дарк се спря и погледна към Теса.

– Запомни, Тереза – рече тя, – тази вечер е събитието, за което бе цялата тази подготовка. – Тя стисна роклята си с костеливи пръсти. – Не ни проваляй.

И затръшна вратата зад себе си. Теса потръпна от звука, но Миранда, както винаги, остана съвсем спокойна. През цялото време, което бе прекарала в Къщата на мрака, Теса никога не бе успяла да стресне другото момиче, да я изненада така, че да види естествено изражение на лицето ѝ.

– Хайде – каза Миранда, – трябва да се качим горе.

Теса бавно се изправи на крака. Умът ѝ трескаво работеше. Животът в Къщата на мрака бе ужасен, но тя осъзна, че почти е свикнала с него. Поне знаеше какво да очаква. Знаеше, че Сестрите на мрака я подготвят за нещо, макар да не знаеше за какво. Вярваше – може би наивно, – че няма да я убият. Защо да я обучават толкова усърдно, само за да я убият?

Но нещо в злорадия тон на госпожа Дарк я стресна. Нещо се бе променило. Те бяха постигнали с нея всичко, което искаха. Сега щеше да им бъде платено.

Но кой плащаше?

– Хайде – повтори Миранда, – трябва да те приготвим за Магистъра.

– Миранда – каза Теса. Говореше спокойно, както би говорила на нервна котка. Миранда никога не бе отговаряла на Теса досега, но от опит глава не болеше. – Кой е Магистърът?

Последва дълго мълчание. Миранда погледна право напред, а бледото ѝ лице остана безизразно. После, за изненада на Теса, отговори.

– Магистърът е велик човек – каза тя. – Оказана ти е честта да се омъжиш за него.

– Да се омъжа? – повтори Теса. Изненадата бе толкова голяма, че внезапно видя цялата стая по-ясно – Миранда, кървавият парцал на пода, тежкият месингов глобус, останал в положението, в което го бе завъртяла госпожа Блек.

– Аз? Но кой е той?

– Той е велик човек. Оказана ти е голяма чест – повтори Миранда. – Сетне пристъпи към Теса. – Сега трябва да дойдеш с мен.

– Не – дръпна се Теса от другото момиче и започна да отстъпва, докато гърбът ѝ не се удари болезнено в бюрото. Тя се огледа отчаяно наоколо. Можеше да побегне, но нямаше как да мине покрай Миранда, за да стигне вратата, а прозорци и врати към други стаи нямаше. Ако се скриеше под бюрото, Миранда щеше просто да я измъкне оттам и да я завлече насила към стаята ѝ.

– Миранда, моля те.

– Сега трябва да дойдеш с мен – повтори Миранда. Почти я бе достигнала. Теса можеше да види отражението си в черните ѝ очи, усещаше леката, горчива миризма на изгоряло, която лъхаше от дрехите и кожата ѝ.

– Трябва...

Със сила, която не бе подозирала, че притежава, Теса сграбчи основата на месинговия глобус, вдигна го и удари с все сила Миранда по главата.

Чу се отвратителен звук, като от стъпкано стъкло. Миранда се олюля... и след това се изправи. Теса изпищя и изтърва глобуса.

Лявата част на лицето на Миранда бе смачкано, като хартиена маска, деформирана от едната страна. Бузата ѝ бе вдлъбната, а устните ѝ – впити в зъбите. Но нямаше кръв. Нито капчица.

– Сега трябва да дойдеш с мен – каза Миранда с тона, който винаги използваше.

Теса ахна.

– Сега трябва... трябва.. тряяяяяяя...

Гласът на Миранда заглъхна и думите се разпаднаха в нечленоразделно ломотене. Тя пристъпи напред, сетне залитна на една страна, препъна се и се разтrese. Теса се отдръпна от бюрото и заотстъпва, а Миранда започна да се върти, все по-бързо и по-бързо. Тя профуча през стаята, клатушкайки се като пияница и се удари в далечната стена. След това падна на земята и остана неподвижна.

Теса се втурна към вратата, излезе в коридора и се спря само веднъж на излизане от стаята, за да погледне назад. За миг ѝ се стори, че от проснатото тяло на Миранда се издига пушек, но нямаше време да я гледа. Побягна към коридора и остави вратата зад себе си отворена.

Заизкачва се бързо по стълбите, като се препъваше в полите си и веднъж удари коляното си на едно от стъпалата. Извика от болка, но успя да се добере до първия етаж, след което се втурна по коридора. Той продължаваше напред, дълъг и пълен със завои, губещи се в сенките. Докато тичаше, видя, че по коридора има врати. Спря се и опита да отвори една, но бе заключено.

Както и следващата, и по-следващата...

Но все някъде трябваше да има входна врата, нали?

В края на коридора се появи ново стълбище, което слизаше надолу. Теса се спусна по него и се озова в антре. То носеше сянката на отминало величие, с под от напукан и захабен мрамор, с високи, покрити със завеси прозорци от двете страни. През дантелите се процеждаше слаба светлина, която осветяваше огромна двойна врата. Сърцето на Теса прескочи един удар. Тя се втурна към дръжката на вратата, завъртя я и отвори.

Пред нея се показа тясна уличка, покрита с калдъръм, с редици еднотипни къщи от двете ѝ страни. Миризмата на града подейства на Теса като удар. От много отдавна не бе вдишвала чист въздух. Бе привечер и небето, което се виждаше през кълбета мъгла, бе тъмносиньо, характерно при свечеряване. В далечината се чуваха гласовете на играещи деца, тропотът на конски копита. Но в тази си част улица-

та бе почти напълно пуста. Имаше само един човек, който, подпрян на близката газена лампа, четеше вестник на светлината ѝ.

Но все пак бе някой. Теса слезе по стълбите и се спусна към странника, като го дръпна за ръкава.

– Моля ви, сър, помогнете ми!

Той се обърна и погледна към нея.

Теса едва сподави вика си. Лицето му бе така восъчно бледо, както и първия път, когато го бе видяла в пристанището на Саутхямптън, а изпъкналите му очи ѝ напомниха за Миранда. Зъбите му блеснаха като метални, когато се усмихна.

Това бе кочияшът на Сестрите на мрака.

Теса се опита да побегне, но бе прекалено късно.